

ΑΘΗΝΑΪΚΑ ΘΕΑΤΡΑ

ΘΕΑΤΡΟ ΚΑΤΕΡΙΝΑΣ: ΝΟΕΛ
ΚΑΟΥΑΡΝΤ: ΤΡΟΜΕΡΟΙ ΕΡΑΣΤΑΙ

Φεύγοντας από το θέατρο της Κατερίνας, προσπαθούσα να συγκρίνω το ευχάριστο συναίσθημα που μου χαν αφήσει τα επί σκηνής διακωμωδοίμενα; Όχι, γιατί τα έργα του Κάουαρντ δεν έχουν σχέση με την κωμωδία, δεν παρουσιάζουν χαρακτήρες στην κωμική τους διάσταση που άγγιζει τα όρια του τραγικού, τεκταινόμενα τότε; Ούτε κι' αυτό, γιατί στα έργα του Κάουαρντ τίποτα δεν γίνεται. Τα παιζόμενα; ναι αυτό μου φαίνεται πως πλησιάζει περισσότερο προς την ιδέα μου για τον Κάουαρντ γιατί η αξία των έργων του, μιά πολύ άμφισβητήσιμη θεα-

τρική άλλ' αναμφισβήτητη έμπορική αξία, βρίσκεται ακριβώς σ' αυτό: στο ότι είναι γραμμένα για να παίζονται και να δείχνουν την αξία των ήθοποιών, αξία που δανείζουν στα έργα του Κάουαρντ. Προσπαθούσα να συγκρίνω το συναίσθημα αυτό, που βέβαια δεν είναι ή ψυχική εκείνη ευφορία που μας αφήνουν τα σχετικώς καλά θεατρικά έργα, ούτε άκόμη ή δυσφορία—που την προτιμώ από την ευχαρίστηση του Κάουαρντ—που μας γεννά μιά άποτυχημένη δραματική προσπάθεια που μέσα της όμως, εκτός απ' την καλή πρόθεση που είναι προσόν όλων των έργων, διακρίνουμε και την μικρή ή μεγάλη φλόγα του δημιουργού, να το συγκρίνω με το συναίσθημα που μου αφήνουν άλλα θέματα.

Είταν ένα συναίσθημα σαν εκείνο που μας αφήνει μιά καλή παράσταση ίπποδρομιού; Ίσως ναι, ίσως όχι, μιά άμέσως σκέφτηκα τους κλόουν με τις τόσο ανθρώπινες βαθειά κωμικές κι' έπόμενα άληθινά δραματικές έκδηλώσεις τους.

Σάν παράσταση ταχυδακτυλουργού καλύτερα.

Μά να εξηγούμεθα, ενός ταχυδακτυλουργού, άσσου στην δουλειά του. Που να σέ κάνει στιγμές, στιγμές ν' άπορείς και σύ σαν τα παιδιά πως βγαίνουν τα περιστερία μέσα από το άδειο κλάκ.

Δέν προχωρεί πέρα από το τέχνασμα ο Κάουαρντ, άλλά πρέπει να το πούμε, έχει την ειλικρίνεια να μην διατείνεται περισσότερα απ' αυτό: Μιά σειρά από σκηνακά τεχνάσματα, τεχνάσματα μοναδικής ρηχότητας κι' άσυνέπειας που στα χέρια οιδουδήποτε άρχάριου ή άπλωσ καλου ταχυδακτυλουργού θα προκαλουσαν την άνια των θεατών. Στα χέρια όμως του Κάουαρντ, χέρια πραγματικού, αν και έλάσσονος μάγου, γίνεται ή πηγή μιās δίωρης άπολαυστικής χωρίς άπαιτήσεις άνάπαυλας.

Η Άμάντα και ο Έλλιουτ, οι ευερεθιστοι, νευρικοί, έγωιστές κι' άνεύθυνοι πρώην σύζυγοι που συναντώνται την πρώτη βραδυά του δεύτερου γάμου τους και ξανασιγγουν αφήνοντας τα άγαθά, καλοαναθρεμμένα κι' άξιοπρεπή δεύτερα ήμιση των στα κρύα του λουτρού—ένος λουτρού που εξέλισσεται σ' ευχάριστο και πάντοτε έντός των κανόνων της καλής συμπεριφοράς μικτό λουτρό—για να ζήσουν πάλι μαζί στην παραδείσια κόλαση του έρωτά τους, καταφέρνουν χάρις στον Κάουαρντ να μās κρατήσουν το ενδιαφέρον επί δύο ώρες όχι μόνον όταν διαπληκτίζονται, έξερεθίζοντας διασκεδαστικά ο ένας τον άλλον, άλλά άκόμη και όταν φτιάνουν σαπουνόφουσκες από φτηνή φιλοσοφία κι' όταν άκόμη τραγουδούν φάλτσα έλαφρές ρομάντζες κι' όταν άκόμη δεν μιλουں παρά επάνω σ' ένα φαρδύ καναπέ, σαν γάτοι, τεντώνονται κι' άγκαλιάζονται,—χάρη στον Κάουαρντ και κυρίως χάρη στους ήθοποιούς που θάχουν την τύχη να παίζουν τους τρομερούς του έραστές.

Ο ρόλος της Άμάντας χρησίμεψε σε πολλές διάσημες ήθοποιούς, από τον καιρό που πρωτογράφηκε πριν είκοσι τόσα χρόνια, σαν άρμα που πάνω του επίδειξαν τα τρόπαια της χάρις και της γοητείας τους. (Τώρα ή Ταλούλα Μπάνκετ στην Νέα Υόρκη ξαναπαίζει με μεγάλην επιτυχία αυτό το ρόλο κι' ή Μάργκαρετ Λόγγουντ στο Λονδίνο). Και την αναμφισβήτητη χάρη και την άκαταμάχητη γοητεία της, δείχνει στο ρόλο της Άμάντας ή κυρία Κατερίνα.

Μετά απ' αυτήν—ίσια μ' αυτήν—έρχεται ο Βίκτωρ του κ. Τ. Φαρμάκη. Είναι μιά άληθινή χαρά κάθε λέξη, κάθε κίνησή του, κάθε στάση του.

Μ' αυτό δεν θέλω να μειώσω την προσπάθεια και την συμβολή του κ. Άλεξανδράκη που εξέλισσεται σ' έναν πρώτης τάξεως ζέν πρεμιέ. Ούτε την θελκτική κι' άνεγνωρισμένη πιά δεξιοτεχνία της δας Ε. Λαμπέτη.

Η δics Σοφία Άρσένη στο μικρό της ρόλο είταν άπόλυτα ικανοποιητική.

Πολλή δουλειά για το τίποτα. Άλλά δουλειά πραγματικά άψογη που μεταμόρφωσε το τίποτε σε παράσταση.